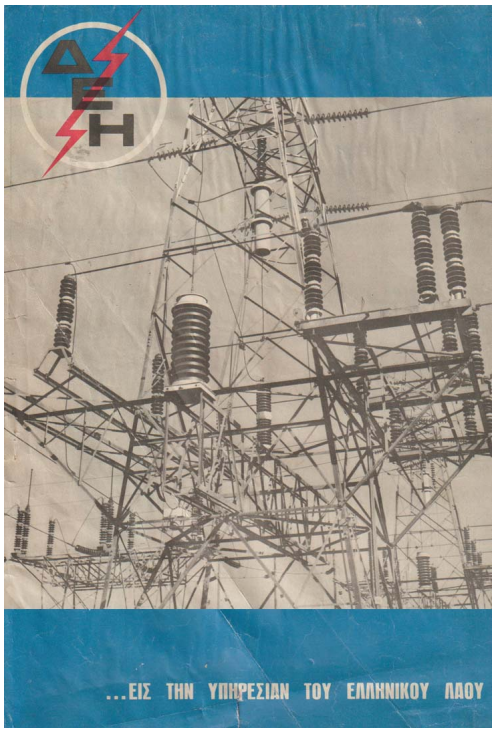
Το, κάπως ταλαιπωρημένο ένεκα ο χρόνος, οπισθόφυλλο του περιοδικού «Εικόνες», από το τεύχος νο 69 της εβδομάδας 11 – 17 Φεβρουαρίου 1957, φιλοξενούσε μια ολοσέλιδη έγχρωμη ρεκλάμα της Δ.Ε.Η. Τότε η Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού ήταν ένα βρέφος ηλικίας 6,5 χρονώ ν. Είχε συστηθεί τον Αύγουστο του 1955, όταν μόλις το 55% του πληθυσμού της μετεμφυλιακής Ελλάδα ήταν ηλεκτροδοτούμενο.

Η συγκρότηση της Δ.Ε.Η. σήμαινε την εθνικοποίηση της παραγωγής και διανομής της ηλεκτρικής ενέργειας που έκτοτε θεωρήθηκε υπηρεσία κοινής ωφελείας. Την εποχή εκείνη ηλεκτρικό παρείχαν 263 ιδιωτικές εταιρείες που λειτουργούσαν με συμβάσεις που είχαν συνάψει με το Δημόσιο. Με τη λήξη των συμβάσεων αυτών και καθώς η Δ.Ε.Η. είχε πλέον το αποκλειστικό προνόμιο της παραγωγής, διανομής της ηλεκτρικής ενέργειας οι παροχές της Δ.Ε.Η. επεκτεινόταν και στις όποιες περιοχές εξυπηρετούσαν οι ιδιωτικές εταιρείας.

Ταυτόχρονα η Δημόσια πλέον επιχείρηση, αναλάμβανε την υποχρέωση να έχει οικονομική αυτάρκεια, να παρέχει στη φθηνότερη δυνατή τιμή το ρεύμα στους αγροτικούς και αστικούς πληθυσμούς και να μην κάνει διακρίσεις στη διανομή και στην τιμολογιακή πολιτική της. Όλα αυτά προβλέπονταν στο Φ.Ε.Κ. Α 169/1950.

Η συνθήκη αυτή κράτησε 62 χρόνια. Το μονοπώλιο της ΔΕΗ στην παραγωγή, μεταφορά, διανομή και πώληση ηλεκτρικής ενέργειας άρθηκε πλήρως τον τρίτο χρόνο των Μνημονίων το 2012, ενώ το φετινό φθινόπωρο δρομολογήθηκε άλλη μια εξέλιξη μέσω αύξησης του μετοχικού κεφαλαίου της Δ.Ε.Η. κατά 750 εκατομμύρια €.

Και ενώ ο στόχος είναι η εισροή κεφαλαίων που θα χρησιμοποιηθούν για τη χρηματοδότηση μεγαλόπνοου προγράμματος επενδύσεων, κυοφορείται η άποψη ότι κάπου εδώ ολοκληρώνεται η 71 ετών κυριαρχική παρουσία του Δημοσίου, στη Δ.Ε.Η. καθώς η μετοχική της σύνθεση θα είναι πλέον υπέρ των ιδιωτών.

Έτσι, στο μέλλον η σκωπτική ερμηνεία του αρκτικόλεξου ως: «Δεν Έχουμε Ηλεκτρικό» δεν θα έχει πια στόχο στο Ελληνικό Δημόσιο, ενώ μένει να δούμε κατά πόσο το απόσταγμα της ρεκλάμας του 1957 «Εις την υπηρεσίαν του ελληνικού λαού», θα έχει στόχο.

Ως μια από τις τελευταίες δραστηριότητες επί Μνημονίων της Δ.Ε.Η. ας καταχωρηθεί πως ήταν υποχρεωμένη βάσει του Νόμου 4152/13 να συνεισπράττει το Ε.Ε.Τ.Α. με τους λογαριασμούς ρεύματος των πελατών που εκπροσωπεί και να το αποδίδει στο Ελληνικό Δημόσιο. Για να θυμηθούμε, το Ε.Ε.Τ.Α., ήταν για το Έκτακτο Ειδικό Τέλος Ηλεκτροδοτούμενων Επιφανειών. Προκειμένου δε, να επιτευχθεί η απόλυτη εισπραξιμότητα, ο νόμος προέβλεψε την καταβολή του μέσα από τους λογαριασμούς της ΔΕΗ. Συνεπώς υπήρχε η απειλή αν ο πολίτης δεν κατέβαλε και το ποσόν του φόρου, η Δ.Ε.Η. να προχωρήσει σε διακοπή της παροχής.

Αυτά συμβαίνουν όταν παραδίδεται ο θώκος του υπουργείου επί των Οικονομικών σε συνταγματολόγο, που ήταν βέβαιος ότι θα καταφέρει να βγει από την κρίση χωρίς πολιτικό κόστος έχοντας απέναντι του αποφασισμένους τροϊκανούς.

Προσπαθώντας τα σώσει τα προσχήματα ο υπουργός επιχείρησε έναν περίεργο, καταφανώς αστήριχτο σολικισμό, σύμφωνα με τον οποίο το Τέλος Ακινήτων θα λειτουργούσε ως ασφάλιστρο κινδύνου περιουσίας. Εν πρώτοις ακούγεται ασαφές, αλλά πιθανόν να εννοούσε ότι στην περίπτωση που χρεοκοπούσε η χώρα, οπότε θα συμπαρέσυρε και την αξία της ακίνητης περιουσίας, οι ιδιοκτήτες ακινήτων θα διέσωζαν την περιουσία τους, αφού είχαν καταβάλει το τέλος.

Για να επιστρέψουμε στο μακρινό 1957 που η Δ.Ε.Η. πάσχιζε να φέρει το ρεύμα και στο υπόλοιπο 40% του πληθυσμού που δεν είχε, οι «Εικόνες» εκείνης της εβδομάδας κυκλοφόρησαν με εξώφυλλο τον James Dean, που παρά το γεγονός ότι είχε χάσει τη ζωή του πριν σχεδόν δυόμιση χρόνια, παρέμενε ακόμα ίνδαλμα.

Μπαίνοντας στις κινηματογραφικές περσόνες φιλοξενούσε επίσης, μια φωτογραφία της Lauren Bacall μέσα σε αυτοκίνητο, μαζί με τα δύο παιδιά της Leslie, Stephen, καθώς επιστρέφουν από την κηδεία του συζύγου της Humphrey Bogart.

